

Sygn. akt IV CNP 72/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w E.
z dnia 27 kwietnia 2012 r.
w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości
przy ulicy G. w W.
przeciwko M. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka Wspólnota Mieszkaniowa Nieruchomości przy ulicy G. w W. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 27 kwietnia 2012 r., wydanego w sprawie o zapłatę, którą oparła na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 5 i 8 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy oraz art. 214 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Skutkiem naruszenia tych przepisów miała być niezgodność zaskarżonego wyroku z przepisami art. 7 i 64 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Szkodę wyrządzoną na skutek wydania tego orzeczenia skarżąca łączyła z koniecznością poniesienia nieuiszczonych kosztów zarządu nieruchomością wspólna przypadających na lokal będący - jej zdaniem - własnością pozwanych M. B. i M. G. W ramach realizacji obowiązku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca powołała się na wniesienie skargi o wznowienie postępowania zakończonych tym wyrokiem, oddalonej niezaskarżonym postanowieniem Sądu Okręgowego w E. z dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga w zakresie argumentacji prawnej została skonstruowana w sposób właściwy dla skargi kasacyjnej, zmierzając do zakwestionowania prawidłowości zaskarżonego wyroku, pomimo że powódka, powołując określone zarzuty i przedstawiając argumenty na ich poparcie, powinna była wykazać, że zarzucane naruszenia prawa mają szczególny kwalifikowany charakter. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wszechstronnie i jednolicie wyjaśniono, że użyte w art. 424¹ k.p.c. pojęcie „niezgodności z prawem prawomocnego wyroku” ma znaczenie autonomiczne i odnosi się do takich tylko orzeczeń, które są niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostały wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz.17 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz.174). Skarga, której zarzuty nie przekonują o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa, w tym także skarga kwestionująca dokonaną przez sąd wykładnię prawa, która mieści się

w granicach przysługującej sądowi autonomii orzeczniczej, musiałaby zostać uznana za oczywiście bezzasadną, co dla oceny dokonywanej na podstawie art. 424⁹ k.p.c. pod kątem przyjęcia skargi do rozpoznania ma rozstrzygające znaczenie.

Przystępując do oceny dopuszczalności skargi powódki, należy stwierdzić, że dotknięta jest ona brakiem dwóch istotnych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Brak któregośkolwiek z tych elementów stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Powódka nie uprawdopodobniła wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego skargą wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Odnosząc się do kwestii szkody, skarżąca twierdziła jedynie, że na skutek oddalenia powództwa musi sama ponieść koszty zarządu nieruchomością wspólną w określonej bliżej wysokości. Twierdzenie to nie czyni zadość wymaganiu przewidzianemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Powołanie się na wystąpienie szkody bez przedstawienia przekonującej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać na to, że szkoda ta została rzeczywiście stronie wyrządzona, jak również bez powołania stosownych dowodów bądź środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku uprawdopodobnienia szkody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz.141). Środki, które zostały wskazane w skardze samodzielnie potwierdzają jedynie istnienie określonych kosztów związanych z zarządem nieruchomością wspólną, nie zaś wystąpienie szkody w majątku powódki spowodowanej wydaniem zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że nieuwzględnienie powództwa nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości określonego w pozwie roszczenia lub nawet przekraczały tę wartość. Gdyby powołanie się na oddalenie powództwa miało być wystarczające dla spełnienia tego wymagania, jego wprowadzenie przez ustawodawcę traciłoby sens (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 i z dnia 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi wykazać, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Na stronie spoczywa obowiązek przedstawienia tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości w drodze stosownego wyводу prawnego. Konieczne jest przedstawienie analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie było niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogło i nadal nie może odnieść skutku. Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, lecz także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne umożliwiające zmianę lub uchylenie kwestionowanego orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu jego wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz.17, z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz.140).

Skarga powódki nie spełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., gdyż z samych jej twierdzeń wynika brak wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i że wykorzystywała wszystkie istniejące w systemie środki prawne w celu uchylenia lub zmiany zaskarżanego wyroku. Powódka - jak sama podała - wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego tym wyrokiem, którą Sąd Okręgowy w E. oddalił postanowieniem z dnia 26 marca 2014 r., nie wykazała jednak, aby orzeczenie to zostało przez nią zaskarżone.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi nie orzeczono wobec powiązania wniosku o ich zasądzenie jedynie z wnioskiem o oddalenie skargi.